

Що виждамъ ! Ха ! (*Бърже, бърже ѝ настъпва нгтъ*).
Прѣдай ся, ти си моя плѣнница !

Ивана. Въ твои тѣ рѣцѣ съмь !

(*Раймондъ побъгнѹва, съ знакъ на отчаяние*).

Изабо. (*на солдати тѣ*). Положете я въ окови !

(*Солдати приближаватъ, тя си подава рѣката, та я вързоватъ*).

Тѣзи ли е силната, тѣзи ли е страшната, що прѣскаше ваши тѣ чети като стада овце, тѣзи ли е ? Ето я, не може сега да забрани себе си ! Може ли да прави чудеса, гдѣто владѣе вяра, може ли стана жена, ако я срѣщне мъжъ ; (*на Ивана*). Защо напуста твойта войска, гдѣ е Графъ Дюноа, твой рицаръ, твой покровитель ?

Ивана. Азъ съмь заточена.

Изабо. (*зачудена*) Какъ ? Що ? Заточена, заточена отъ Дауфенъ ?

Ивана. Не питай повече, азъ съмь въ твойта сила, назначи моята съдба.

Изабо. Заточена, защото го избави отъ пропастъ, защото го короняса въ Раймсъ, и направи кралъ на цѣла Франция, за туй заточена ? Ахъ на туй познавамъ сина ми ! — Отведете я въ лагера, покажете на армията страпний духъ, прѣдъ когото трепереше ! Тя да е вълшебница ? Нейно то вълшебство е вашата несвѣсть, вашето страховливо сърдце ! Тя е луда, защото ся жертвувъа за краля, а сега вижте, каква награда прие отъ него. Заведете я при Лионела — испращамъ му щастие то на Французи тѣ ; слѣдъ малко и азъ ида.

Ивана. При Лионелъ ! Убий ма по-добрѣ, отъ колкото да ма испратихъ при него !

Изабо. (*на солдиди тѣ*). Покорявайте ся на заповѣдъта ! Вънъ съ нея ! (*Изабо излиза*).